

úhony společenské a trvalé nebezpečnosti pronásledování exekucemi byly zlem, jemuž dlužno zabrániti, když jest jiný povinen je jí škodu podstoupiti. Dovolatelka tím otevřeně vylicila, že nejde o škodu na jmění, ani na právech, ale že jde pouze o újmu na zájmech. Závažno je zajisté, že právním základem žalobním, jenž za řízení v první stolici nedoznal nějaké změny podle Šu 235 c. ř. s., jest nárok z náhrady škody, zaviněné žalovaným tím, že v čase ně nesplnil splatného závazku smluvního tím, že dávku z přírůstku hodnoty, když platební rozkaz nabyl právní moci, nezaplatil, a tím také zavinil, že proti žalobkyni byla zahájena exekuce, movitosti u ní byly zabaveny a dražební rok byl vypsán na 31. leden 1923. Porušení smluvní povinnosti zavazuje sice provinilého tímto porušením smluvníka k náhradě konkrétní, skutečné vzešlé škody, tedy v tomto případě k zaplacení dávky s příslušenstvím a dalším průtahem v plnění zaviněných útrat exekučních, ale tu bylo důkazní povinností žalobkyně, aby prokázala, že jí tato škoda skutečně vzešla, poněvadž tyto částky byla donucena sama zaplatiti. Toho důkazu žalobkyně nepodala, a proto žalobní nárok nemá ve zjištěních odvolacího soudu a také v zákoně nijaké opory. Poněvadž sama nezaplatila, nemůže se žalobkyně dovolávati úspěšně ani předpisu Šu 1042 obč. zák., toho také ovšem z té příčiny nikoli, jelikož nežalovala na tomto právním základě. Dle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod není opodstatněn.

Čís. 3433.

Zahradnická bouda, již zřídil pachtýř na zpachtovaném pozemku, není stavením ve smyslu Šu 418 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1924, Rv I 1522/23.)

Žaloba podpachtýře na vlastníka pozemku, by mu postoupena byla dle Šu 418 obč. zák. do vlastnictví část pozemku, daného mu do podpachtu, na níž vystavěl dřevěnou boudu, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pro posouzení této rozepře jest v první řadě rozhodujícím zjištění odvolacího soudu, podle kterého byl sporný pozemek dán žalovaným, tehdejším pachtýřem vlastníků za jejich souhlasu právnímu předchůdci žalobců do podpachtu, a za trvání tohoto podpachtu byla podle žalobců »budova«, podle žalovaného »bouda« na propodpachtovaném pozemku podpachtéřem vystavěna. K tomu přistupuje další zjištění, že řečená stavba je zahradnickou boudou, která nevyhovuje ustanovením Šu 8 a) (24) stavebního řádu pro hlavní město Prahu a sousední obce, že k jejímu zřízení nebylo dáno svolení příslušným úřadem stavebním, že proto nemohla býti označena popisným číslem a že, ač jest nyní obývána třemi rodinami, nemůže jí býti přiznána povaha budovy ve smyslu

Šu 418 obč. zák. Za tohoto stavu věci jest nerozhodno, zdali vlastníci pozemků, za nichž byla zahradnická bouda podpachtěrem postavena, věděli o provedení této stavby a zda, ač o ní věděli, nezakázali jejího provedení, neboť sluší uznati, že, když se koná na cizím pozemku, třeba s vlastnickým vědomím a třeba by toho vlastník nezakazoval, u výkonu nějakého práva (totiž v tomto případě podpachtěřského) nějaká stavba rázu a povahy odvolacím soudem zjištěných, může se podle poznatelného úmyslu stran (§ 863 obč. zák.) trvání této stavby omezovati pouze na dobu trvání smluvního oprávnění, tedy že stavba nebyla zřízena v úmyslu, by ustavičně na podpropachtovaném pozemku trvala, protože i podpachtěř, i pachtěř i vlastník pozemku musili si býti vědomi, že trvání takové stavby prozatímni bude zakončeno skončením podpachtu, neboť pak již podpachtěř nebude míti na podpropachtovaném pozemku ničeho pohledávati (§ 297 obč. zák.).

Čís. 3434.

Pojišťovací zákon ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák.

Pojem »nebezpečenská okolnost« ve smyslu Šu 3 poj. řádu.

Zahrnovalo-li životní pojištění i sebevraždu, jest úmysl sebevražděný v době uzavření smlouvy nebezpečenskou okolností a jeho listivě zamlčení má v zápětí zákonné následky.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1924, Rv II 638/23.)

Dne 22. března 1922 uzavřel František E. se žalovanou pojišťovnou pojišťovací smlouvu, dle níž se žalovaná zavázala zaplatiti po úmrtí E-ově doručiteli pojistky 200.000 Kč. Ustanovení Šu 8 pojišťovacích podmínek byla úmluvou pozměněna v ten smysl, že pojištění zůstane i tehdy v platnosti, spáchá-li pojištěný sebevraždu v prvních dvou letech po uzavření pojištění. Za to zaplatil František E. přírážku 4.000 Kč. V noci ze dne 6. na 7. květen 1922 spáchal František E. sebevraždu, načež žalobce, universální dědic E-ův domáhal se na pojišťovně zaplacení 200.000 Kč. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolání není v nížádném směru odůvodněno. Podle Šu 6 poj. podmínek lze odporovati pojišťovací smlouvě, bylo-li její uzavření pojištěným nebo pojistitelem vylouděno listivým předstíráním, a podle Šu 3 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. může pojistitel ustoupiti od smlouvy, jako kdyby nebyla bývala dojednána, když pojištěný při uzavření smlouvy zodpověděl otázky nesprávně nebo neúplně, nebo, nebyl-li tázan, při uzavření smlouvy listivě zamlčel okolnost závažného nebezpečí v úmyslu, přivoditi škodu. Že úmysl, spáchati sebevraždu, jest okolností podstatného nebezpečí po rozumu odstavce (3) tohoto zákonného předpisu, o tom nelze pochybovati. Neboť jest jisto, že žalovaná nebyla by uzavřela pojišťovací smlouvy, kdyby byla věděla, že František E. zanášá se sebevražednými myšlenkami. Listivost na jeho straně po rozumu pojišťovacích podmínek a uvedeného zákona byla by tu již v případě, kdyby při jednání a